

[Aksel Larsen.]

gen af boligbyggeriet, hvorpå man kræver en ligestilling mellem parcelhusejere og lejere, hvad skattebyrde angår.

Jeg henstiller til den højtærede finansminister specielt og til regeringen i almindelighed, nej, jeg henstiller omvendt, til regeringen specielt og til den højtærede finansminister i almindelighed at kigge lidt nærmere på disse krav fra fagbevægelsen og se, om det ikke var rimeligt, regeringen tog hensyn hertil.

Jeg står her med regeringens hovedorgan Aktuelt for onsdag den 1. december. Det er jo et meget interessant blad, det er det blevet nu, og hvad ser jeg her på forsiden:

„Udsalg af rækkehuse. „Dansk Familiehus“ må nedsætte udbetalingen til 7.500 kr. for at få solgt 45 rækkehuse i Ålborg.“

Ja, det belyser lidt om, hvordan det er gået med priserne på boligmarkedet, og så beskrives det her, hvorledes man har disse 45 rækkehuse stående tomme og man for at få dem afsat må lave et nyt ejerpantebrev, således at de, der vil købe dem, kun skal betale 7.500 kr. Derpå står der følgende, som jeg beder om formandens tilladelse til at citere:

„De årlige udgifter for huset vil herefter andrage 12.400 kr. — men heraf vil en ejer med en skattepligtig indtægt på 22.000-25.000 kr. opnå et nedslag i skatten på ca. 4.300 kr. om året. . . .“

Det er Aktuelt, der selv gør opmærksom på, at skattelovgivningen i Danmark er af en art, så lejerne, der betaler endogså de høje lejer i det nye byggeri, ikke får nogen som helst skattelettelse, hvorimod man, hvis man har råd til at investere i eget hus, får en ganske betydelig skattelettelse, hvilket naturligvis igen bevirker, at den højtærede finansminister får færre penge i kassen. Jeg synes, regeringen skulle tage hensyn til, hvad dens eget hovedorgan her så utvetydigt, omend indirekte, agiterer for.

I samme blad finder jeg — det er på side 11 — en stor artikel, som er et led i en kampagne, Aktuelt fører: „Den frie konkurrence ødes bort til reklame“, hvor man drager til felts mod den overhåndtagende reklame, som belaster omsætningen med større og større udgifter, som forbrugerne må betale, og den følges op af en ledende artikel: „Forbrugerne er sorteper“.

Måske skulle regeringen også tænke på dette, som nu drages frem i regeringens eget hovedorgan. Vi har fra socialistisk folkeparti sagt så tit, at ønsker man at begrænse det usunde forbrug, så må man sætte ind imod den overhåndtagende reklame, som man lader forbrugerne betale dels direkte gennem højere varepriser, dels indirekte derved, at de må betale højere skat, for at staten kan få indtægter nok, eftersom reklamen er en fradragsberettiget udgift.

Lad mig i denne forbindelse nævne, og jeg gør det også for at antyde over for regeringen, hvilke veje den kunne gå, hvis den ønskede at skaffe sig større indtægter, eller hvis den ønskede at foretage kontraktive foranstaltninger, at vi har jo — og dette være sagt også i forbindelse med resolutionen fra arbejdsmændenes kongres — opsparingspræmieringerne, som ærlig talt er det rene vanvid, men som regeringen er gået med på at gøre yderligere gunstige for dem, der er i stand til at foregive, at de sparer op, for det er jo det, der er forholdet. Vi har for halvandet år siden af den daværende finansminister fået et skøn over, hvor meget den private opsparing virkelig stiger i kraft af disse opsparingspræmieringer. Skønnet gik ud på, at den overhovedet ikke steg; i det omfang, der foregik privat opsparing, var det staten, der betalte gennem skattelettelse, som igen betaltes af andre skatteydere gennem højere skatter. Ja, nu har vi fra meromsudvalget på ny stillet spørgsmålet til finansministeren: hvordan er det med disse opsparingsordninger? Jeg håber, at man vil gennemgå det grundigt i finansministeriet og se at skaffe sig en oversigt over, hvor skadelige disse opsparingsordninger er; hvis det kunne animere regeringen til sammen med os at se at få dem afskaffet, så bliver landets økonomi sundere, så bliver skattebyrden socialt mere retfærdigt fordelt, og så får den højtærede finansminister flere penge i kassen. Og så daler de pågældendes forbrug, for de har jo et ekstra forbrug i kraft af, at man giver dem skattelettelse for fingeret opsparing.

Og videre: hvis man mener, at hurtig handling er nødvendig, og hvis man mener, at man ikke kan nå den hurtige handling ved hjælp af sådanne foranstaltninger, som jeg her har antydet, ja, så kunne man j